

[Christmas Møller.]

den højtærede Statsminister sig til de to Historikere, hans Kolleger paa venstre Haand, vil han faa at vide af dem, at paa den Maade kan man ikke argumentere. Thi enhver ved, at de to højtærede Landstingsmænd Tvede og Laursen har fremlagt et Lovforslag i Foraaret 1926 af lignende Indhold som det, vi fremlagde her i Tinget i Aar.

Vi kunde lige saa godt sige, at vort Lovforslag og Socialdemokratiets er lagt ved Siden af Ministeriets tre Lovforslag, hvis man vil bruge den Agitationsform, som den højtærede Minister anvender, eller lagt ved Siden af de Kriseforslag, som Regeringen vil komme med angaaende Landbruget og Haandværk og Industri i næste Uge — jeg formoder, at de kommer i næste Uge, nu har vi jo snart ventet paa dem en Maanedes Tid. Thi alle disse Forslag er Udtryk for, hvad de enkelte Partier mener der kan gøres fra Statens Side i Krisen, og der er da ikke den fjerneste Grund til, saaledes som den højtærede Statsminister gjorde det, paa en agitatorisk, ja, jeg kunde næsten fristes til at sige paa en valgagitorisk Maade at lægge op med en Tale til to Partier her i Salen, hvis Forhold Statsministeren jo ikke har det fjerneste med at blande sig i.

Saa sagde den højtærede Statsminister — et Argument, som jeg jo ogsaa har hørt tidligere —, at ved dette Forslags Fremlæggelse overlader det konservative Parti til den fælles Modstander Afgørelsen af, om en Fortsættelse af den nuværende Politik skal blive mulig. Hvis denne Betragtning var rigtig, vilde det sige, at et Parti staaende som det konservative overhovedet ikke kunde fremlægge sine egne Forslag, for dette, at andre eventuelt stillede sig bagved dem, skulde bevirke, at vi intet foretog!

Eller lad mig vende det til Statsministeren. Hvis det konservative Folkeparti lægger den Vægt paa Valgloven, som man kunde tænke sig — vi har i hvert Fald Lov til et Øjeblik at tænke os, at vi vilde lægge saa stor Vægt derpaa —, kunde vi med den samme Ret sige: Ved at fremlægge dette Forslag stiller Ministeriet Situationen saaledes, at det alene afhænger af Socialdemokratiet, om denne Politik skal fortsættes! Vil Statsministeren anerkende en saadan Betragtning?

Eller naar den højtærede Handelsminister foretager en af sine Afskedigelser, saa kunde man med samme Ret sige: Hvordan lægger ikke en enkelt Minister

— ikke et Parti, men en Minister — lige med eet hele Situationen i et Oppositionspartis Haand!

Nej, Ministeriet og Venstre har selv alene Ansvaret for den politiske Situation, de har bragt sig i. Vi ønskede længe nok Samarbejdet mellem de to Partier fortsat, men Partiet Venstre gjorde, som jeg paaviste, alt, hvad det kunde, for at bryde et nærmere Samarbejde, og Ministeriet og Partiet gjorde ved Ministeriet Madsen-Mygdals Dannelse alt, hvad det overhovedet kunde, for at placere Ministeriet som en ren og skær Mindretalsregning, og er der derfor Uro og Usikkerhed i Situationen, skyldes det ene og alene, at Ministeriet selv af Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa, har foretrukket en Situation med Uro og Usikkerhed fremfor en Situation, som de ikke gjorde det svageste Forsøg paa at skabe, med Fasthed og Klarhed.

Det er da et nyt Standpunkt, Regeringen har taget, og man kunde fristes til at spørge, om Standpunktet ikke blev karakteriseret af den højtærede Statsminister, da han et Sted i sin Tale citerede Verslinien: Af Sted, af Sted paa ilsomt Fjed. Jeg er ikke helt sikker paa, at man ikke mange Steder i Landet mere vil finde, at derigennem gav Statsministeren lidt af en Karakteristik af Situationen. Thi jeg spørger den højtærede Statsminister, om jeg ikke har Ret i den Dokumentation, jeg her har fremlagt angaaende Ministeriets Dannelse, om Ministeriet Madsen-Mygdal føler sig nærmere knyttet til mit Parti, og jeg spørger den højtærede Statsminister, om det er Ministeriets Mening at søge et andet Grundlag for Ministeriets Liv, om det er Ministeriets Mening at redressere den Fejl, som man maaske mener man har begaaet, da man dannede en Mindretalsregning og ikke en Blokregning. Det kunde være, at det var Ministeriets Mening, at denne Fejl skulde redresseres, thi nægtes kan det jo ikke, at det, vi har beskæftiget os med i dette Aar, og det, vi skal beskæftige os med i de kommende Maaneder, er paa en Række Omraader at redressere gamle Venstrefejle, og derfor kunde det være, at det ogsaa var Ministeriets Mening at redressere denne.

Som paavist har vi Konservative Gang paa Gang ønsket det, man kaldte det borgerlige Samarbejde, ført frem. Hvis Tiden tillod det, kunde jeg gaa tilbage til Højres Tid og paavise, hvordan Højre gennem Valgene siden 1901 lod sine Vælgere i mangfoldige Kredse stemme paa Venstre